

Николай КОВАЧЕВ (Велико Търново)

**ЕДИН ОТ МЛАДАТА ГЕНЕРАЦИЯ ОНОМАСТИ
АЛЕКСАНДЪР ПЕТРОВ АРНАУДОВ (ПАЗАРДЖИК)**

Значителен брой млади наши ономасти работят в различни градове на страната и правят свои приноси към българската ономастична наука. Един от тях е и Александър Петров Арнаудов, роден на 5 септември 1933 г. в с. Динката, Пазарджишко, в семейството на свещеника Петър Александров, преселен от с. Върбен, Дебърско (Македония). Още като ученик Александър проявява интерес към литература и история, опитва в поезията, записва народни песни. Завършил гимназия, поради пречки дълго време не може да продължи висше образование; налага се да работи в ТПК – Пазарджик, ръководи бригада по боядисване на детски играчки. След анкета записва българска филология в СУ, която завършва през 1958 г.

Тук още първият семестър под ръководството на асист. Иван Д у р и д а н о в събира материали по топонимия в землището на Пазарджик, става член на новосформирания кръжок по ономастика. През лятото разширява събирателната си дейност в обсега на околията и това продължава всяко следващо лято на следването си. По съвета на акад. Вл. Георгиев записва факултативно да изучава турски език при турколога Гълъб Г ъ л ъ б о в. Още като студент написва и публикува първата си научна статия за думата “тлакана” (– В: Е з и к о в е д с к о - е т н о г р а ф с к и изследвания в памет на акад. Ст. Романски. БАН, Отд. ЕЛЕ, С. 1960, 407–408).

След завършване на университета, Арнаудов няколко години учителствува в дневната и вечерна гимназии. Редовно поддържа връзки с ономасти в София и продължава да работи върху топонимията на Пазарджик; през 1961 г. постъпва в Градския музей, където се включва в експедиции по проучване миналото на селищата във Велинградско. Работи и помества първите си топонимични статии в местния вестник:

За какво говорят имената на местностите във Велинградско (С е п т. знаме /Пазарджик/, № 1, 10 ян. 1962); *Българските имена на местности във Велинградско* (С е п т. знаме /Пазарджик/, № 2, 10 февр. 1962). Въпреки значителната си заетост със задачи в музея, отдел “Етнография”, той намира време за любимата си ономастика. В местната преса помества над двадесет популярни статии като: *Нашите лични имена* (С е п т. знаме, № 24, 28 февр. 1973); *За произхода на селищното име Лесичево* (С е п т. знаме, № 113, 27 септ. 1978; Е з и к и литература, № 4, 1980, 82–84); *Отново за името на крепостта Цепина* (С е п т. знаме, № 138, 19 ноемв. 1981); *Възникване и промени на наименованията* (С е п т. знаме, № 68, 9 юни 1987); *Каменица – Каменец* (– В: С ъ с т о я н и е и проблеми на бълг. ономастика. Т. 1. В. Търново, 1990, 90–93); *Съкратени лични имена от Пазарджик* (– В: С ъ с т о я н и е и проблеми на бълг. ономастика. Т. 2. В. Търново, 1994, 102–112) и др.

Арnaudов е автор и на интересни статии, свързани с местности за хайдушкото движение и песните за Стоян и Страхил войвода (С е п т. знаме, № 66, 24 авг. 1968); за хайдутството в Пазарджишко (Р о д е н край /Пазарджик/, 1969, 3–10)... Участва със съобщения и доклади на XI конгрес по ономастика (1974), на V международен конгрес на славистите (1966), на Първи международен конгрес по балканистика (1966), на Първи конгрес на Българското историческо дружество и др.